

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 grudnia 2019 r.

Pozycja 243

POSTANOWIENIE

z dnia 3 marca 2009 r.

Sygn. akt Ts 275/07

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Przedsiębiorstwa Komunikacyjno-Spedycyjnego T. Sp. z o.o. w sprawie zgodności:

§ 16 ust. 2 załącznika do uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 października 2006 r. w sprawie Regulaminu Trybunału Konstytucyjnego (M. P. Nr 72, poz. 720) z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej zarzucono, że § 16 ust. 2 załącznika do uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 października 2006 r. w sprawie Regulaminu Trybunału Konstytucyjnego (M. P. Nr 72, poz. 720) jest niezgodny z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 25 i art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.). Zdaniem skarżącej zaskarżony przepis powoduje, że wstępne rozpoznanie skargi konstytucyjnej dokonywane jest nie przez sędziego, lecz przez urzędnika Biura Trybunału Konstytucyjnego. Wezwana zarządzeniem sędziego do uzupełnienia braków skargi konstytucyjnej skarżąca wskazała, że ostatecznym orzeczeniem o jej prawach jest pismo dyrektora Zespołu Wstępnej Kontroli Skarg Konstytucyjnych i Wniosków, informujące o warunkach wniesienia skargi konstytucyjnej.

Skarga konstytucyjna została złożona na podstawie następującego stanu faktycznego. Skarżąca złożyła samodzielnie do Trybunału Konstytucyjnego pismo zatytułowane „skarga konstytucyjna”. Pismo to zostało zwrócone skarżącej wraz z informacją o warunkach, jakie powinna spełniać skarga konstytucyjna.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności lub praw. Konstytucja nie określa zasad wnoszenia skarg konstytucyjnych, stanowiąc w art.

79 ust. 1, że zostaną one określone w ustawie. Powyższa dyspozycja została zrealizowana przez art. 46-49 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. W myśl art. 48 tejże ustawy skargą konstytucyjną jest pismo sporządzone przez adwokata, radcę prawnego lub osobę wskazaną w ust. 2 tego przepisu. Pisma kierowane do Trybunału Konstytucyjnego przez samych skarżących nie stanowią skargi konstytucyjnej w rozumieniu cytowanego wyżej przepisu (por. postanowienie TK z 13 marca 2002 r., Ts 112/01, OTK ZU nr 2/B/2002, poz. 144). Z powyższego wynika, że pismo skarżącej z 13 września 2007 r. nie było skargą konstytucyjną. Z kolei pisma dyrektora ZWKSkiW z 31 października 2007 r. oraz pismo jego zastępcy z 2 października 2007 r. nie stanowiły ostatecznego orzeczenia o prawach skarżącego w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Pisma te zawierały jedynie informacje o istniejącym stanie prawnym oraz o warunkach wniesienia skargi konstytucyjnej. Pismo zawierające tego typu informacje nie stanowi rozstrzygnięcia ani w rozumieniu cytowanego wyżej przepisu Konstytucji, ani w rozumieniu art. 46 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (por. postanowienie TK z 17 marca 1999 r., Ts 117/98, OTK ZU nr 3/1999, poz. 44).

Za oczywiście bezzasadny należy uznać pogląd skarżącej, w myśl którego Trybunał Konstytucyjny jest sądem i w związku z tym do rozpatrywania skarg konstytucyjnych zastosowanie znajdują wszystkie gwarancje prawa do sądu, o których mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji (por. postanowienie TK z 28 maja 2001 r., Ts 39/01, OTK ZU nr 8/2001, poz. 283).

Skarżąca nie wskazała naruszonych praw konstytucyjnych ani orzeczenia wydanego na podstawie zaskarżonego przepisu. Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji.